

# A KRUH SE UZAVŘEL

KAREL VÁCLAV KUPKA



# **A kruh se uzavřel**

## **Karel Václav Kupka**

Text © 2016 Karel Václav Kupka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-098-4

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-099-1

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-100-4

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

## Prolog

Tento příběh je smyšlený a odehrává se v roce 2030. Děj je zasazen do slezského města Opava a jeho okolí, které velmi dobře znám, protože sám pocházím z obce Háj ve Slezsku, rodišti spisovatele Vladislava Vančury. V roce 2030 bylo již deset let politické spektrum zúženo jen na pravici a levici. Tyto dva politické proudy měly jasný program, kterým se každé čtyři roky prezentovaly před parlamentními volbami, aby přesvědčily občany o svém zvolení. Některé jejich programové body se shodovaly, takže se v roce 2020, změnila i ústava. Byl např. obnoven trest smrti s odkladným účinkem maximálně deset let a tato čekací doba výkonu trestu byla určena z důvodů zabránění justičního omylu. Dalším shodným bodem bylo povinné odebírání vzorků DNA, které přesně určovalo identitu každého občana, a také byla obnovena povinnost všech občanů dokazovat původ nabytého majetku. Všechny podniky a obchodní společnosti musely mít transparentní vedení a sídlo. Strategické podniky jako banky, hutě, doly, zbrojní a energetický průmysl musel mít pod kontrolou stát s majoritním podílem akcií. Přímou zodpovědnost za chod těchto institucí má

vedení těchto společností s příslušným rezortním ministrem. Země se tímto opatřením dostala z krize důsledným prosazováním práva, kdy politici jsou za svá rozhodnutí zodpovědní a před zákonem jsou si rovni se všemi občany tohoto státu. Jejich finanční odměna byla zákonem stanovena, vypočítávala se každý rok a byla násobkem průměrné mzdy každého občana. Proto se začali politici starat o to, aby platy občanů byly co nejvyšší. Braní úplatků a provizí se stalo zločinem, který se podle jejich výše a společenské nebezpečnosti, trestal až doživotním vězením a propadnutím veškerého majetku. Na těchto zákonech se shodla obě politická spektra, takže prostor pro předvolební sliby se zúžil jen na ty splnitelné. K tomu jim měl dopomoci nový volební zákon, který určil, že vítěz voleb bere vše. To znamená, že vítězná politická strana měla v parlamentu většinu. Občanům volební zákon za to stanovil povinnost účastnit se voleb. Neúčast byla klasifikována jako pohrdání státní institucí a byla sankcionována vysokou peněžní pokutou nebo, u nemajetných občanů, odpracování sta hodin veřejně prospěšných prací. Senát byl zrušen jako nepotřebná instituce a pojistkou demokracie se stal ústavní soud, na který se mohl obracet občan ihned v případě, že neuspěl se žalobou u soudů

nižších instancí. Při potvrzení rozhodnutí soudu nižší instance byl občan povinen zaplatit náklady ústavního soudu. V opačném případě musel příslušný soudce za své chybné rozhodnutí, občanu uhradit veškeré náklady za soudní řízení. Toto se týkalo i soudních exekutorů, kteří provedli exekuci majetku protiprávně. Z nápravných ústavů se staly trestnice, kde odsouzení musí pracovat a po dobu výkonu trestu jsou zbaveni všech občanských práv. Podnikatelé a státní firmy měly povinnost zajistit pro určitý počet odsouzených pracovní náplň, za kterou jim stát poskytl daňovou úlevu. Počet pracovních míst byl určen zákonem podle velikosti firmy. Pro nejtěžší zločince byl zřízený institut nucených prací v kamenolomu u obce Jakubčovice na Opavsku. Každá trestnice si musela vydělat na svůj provoz a stát platil jen jejich zaměstnance. To znamenalo, že čím lépe a efektivněji trestanci pracovali, tím byly jejich podmínky pobytu lepší. Tyto jednotlivá opatření způsobily, že za deset let se Česká republika zbavila zahraničního dluhu a každým rokem stoupala životní úroveň tak, že v roce 2030 jsme se zařadili mezi prvních deset zemí na světě. Teď jenom záleží na každém z nás, aby tyto řádky nebyly pouhou fikcí, ale budoucí realitou.

„Už jsi hotová?“ zavolal JUDr. Libor Vávra na svou manželku Petru, která ještě něco chystala k cestě do Prahy na synovu promoci. „Ještě chvílku“ ozvalo se z ložnice, kde Mgr. Petra Vávrová balila dárek pro svého syna Lukáše, který zdárně ukončil studia na vysoké škole kriminalistické v Praze. V tom zastavilo před jejich vilkou v Opavě-Kylešovicích auto a z něj vystoupila jejich snacha Jana, která byla odvézt ročního syna ke svým rodičům na hlídání. Vešla do domu a zavolala: „Tak já jsem připravené k odjezdu.“ „Ty ano“ ozvalo se za jejími zády. „Ale naše maminka má ještě napilno.“ „Nic se neděje, Lukášek je u babičky Blanky a my si to v Praze můžeme pořádně užít, takže žádný spěch, dědo,“ zašvitořila snacha a spěchala do schodů, aby zjistila, co její tchyni tak zdržuje. „Ahoj, Jani, ty už jsi tak rychle zpátky?“ Zeptala se Petra a chvatně sbírala zabalené dárky do připravené tašky. „Nebyl důvod se zdržovat, Lukášek byl OK a u babičky Blanky na maminku úplně zapomněl. Takže mi jen dal pusu a vrhnul se na hromadu připravených hraček,“ řekla klidně Jana a chopila se připravených zavazadel. Tchán Libor stál u otevřeného kufru svého Volva a nervózně pokukoval po hodinkách. Pomohl uložit zavazadla do kufru auta a energicky jej zavřel. „Teď už čekáme pouze na maminku“ řekl

odměřeně a znovu se podíval na hodinky. V tom se ve dveřích objevila jeho manželka Petra a začala v kabelce hledat klíče od domu. „Příště si tam dej kompas, abys ty klíče tak dlouho nehledala“ neodpustil si poznámku a okázale jí otevřel dveře auta, aby ji usadil na zadní sedadlo. Vpředu seděla pouze, když sama řídila a tak zvanému sedadlu smrti se zásadně vyhýbala. Snacha se usadila vedle ní, aby si mohly za jízdy povídat. Libor nastartoval a svižně vyrazil směrem na Prahu. Bylo to na rozhraní jara a léta roku 2030.

Po zrekonstruované dálnici D1 byla jízda autem skutečně pohodová, protože se řidiči nemuseli věnovat tak povrchu vozovky a přestaly je rozptylovat tisíce billboardů kolem ní, které byly na dálnicích a rychlostních komunikacích zakázány. Zato přibýlo míst, kde si mohli řidiči odpočinout, najíst nebo osprchovat, případně si protáhnout tělo v mini fit centrech. Tyto služby byly poskytovány zdarma správou silnic a dálnic. „Zajedeme na nejbližší odpočívadlo a dáme si kávu,“ přerušil Libor družný hovor obou spolucestujících. „To bude fajn“ odpověděla Jana. „Mám chuť na něco dobrého“ přidala se Petra a chystaly si své kabelky. Zhruba po dvou kilometrech zabočil Libor do řady stojících

vozidel na parkovišti s parkovacím terminálem. Už několik let bylo velkou výhodou, že na dálnicích byla síť parkovacích terminálů, které informovaly řidiče o volných parkovacích místech následujícího města. Zejména v Praze byl vždycky problém zaparkovat tam, kde řidič potřeboval, takže zadáním adresy místa se na monitoru objevily aktuálně volné parkovací prostory. Zadáním SPZ a doby začátku parkování si řidič zablokoval toto místo zaplacením příslušného poplatku v místě terminálu. V praxi to znamenalo, že toto místo nemohl na uvedenou dobu obsadit jiný řidič. Parkování bylo sice dražší, ale zase ubylo času a stresových situací při hledání parkovacího místa. „Máme štěstí,“ zahlaholil Libor, když se posadil vedle svých mlsajících dam, ke stolu. „Mám místo k parkování přímo u Karolína, takže nemusíme nikam daleko přecházet.“ „My víme, že jsi dítě štěstěny“ pohládila jej po ruce Petra a kývla na číšníka, že může přinést kávu. Libor se malinko zatetelil pod tíhou těchto slov a vesele dodal. „Proto dámy, nemusíme tak spěchat, těsně před Prahou se dáme do pořádku a převlékneme se do slavnostního. Když číšník přinesl kávu, tak se Libor zamyslel a s pocitem hrdosti prohlásil. „Stejně je to od Lukáše husarský kousek, že i při tak náročném povolání kriminalisty, ukončil



vysokoškolské studium s červeným diplomem.“  
„Je to především tvoje zásluha, taťko, že máme tak chytrého syna, dodala Petra a šibalsky mrkla na Janu. Libor tuto poznámku přešel mlčením a začal si prohlížet jídelní lístek. „Ty máš hlad?“ zeptala se udiveně Petra a čekala, co odpoví. „Zatím ne“ odpověděl klidně a dále studoval nabízené menu. „Jen se dívám, co bych si dal za lahůdku, když půjdeme po promoci do restaurace.“ „A jak víš, že zrovna takovou nabídku budou mít?“ zeptala se nechápavě. „Nevím, ale myslím si, že to co nabízejí bistra u dálnice, by měly renomované pražské restaurace zvládnout taky.“ Odložil jídelní lístek a začal se věnovat své kávě. Za dvacet minut už seděli v autě a uháněli na Prahu.

Fakulta kriminalistiky měla sice sídlo v Praze - Hrdlořezy, ale promoce jejich absolventů se odbývaly a aule historického Karolína. Lukáš je měl čekat před hlavním vstupem půl hodinu před začátkem, který byl v pozvánce stanovený na čtrnáctou hodinu. Bylo teprve těsně po jedné, když všichni tři ve slavnostním hávu, hledali v davu čekajících toho, kterým jim všem udělal tak velkou radost. V tom jej zahlédli a otec Libor se vehementně začal prodírat davem, až se konečně

dostal k němu. „Nazdar synu,“ napřáhl svou pravici a druhou rukou jej poklepal po rameni. „Ahoj tati, kde máš zbytek osazenstva?“ Zeptal se udiveně, když jej spatřil samotného. „Támhle jsou, čekají na druhé straně, pojd' se s nimi přivítat“ a táhl jej určeným směrem. „Počkej chvilku, tati, chci ti někoho představit“ a zavolal na opodál stojícího mladíka, který vypadal o několik let starší než on. „Tohle je MUDr. Petr Janovský, psychiatr z Bohnic a náš studijní konzultant a tento solidně vyhlížející pán, je můj skvělý otec JUDr. Libor Vávra, advokát na volné noze,“ zakončil akt představování. „Těší mě“ řekli téměř současně a podali si ruce. Iniciativu se ujal Lukášův otec a žertem dodal. „Doufám, že vašich služeb nebudu muset nikdy využít, usmál se svému bonmotu. Mladík, ale neváhal a okamžitě zareagoval. „Z mé strany jsem téhož názoru“ a hlasitě se tomu oba zasmáli.

Slavnostní promoce proběhla ve slavnostní aule Karolína a trvala téměř dvě hodiny. Libor měl zajištěný pozdní oběd v restauraci poblíž Václavského náměstí a už se těšil, jak před mnoha pozvanými hosty bude moci prezentovat svého syna. V průběhu promočního programu si několikrát přeříkal svou řeč, kterou vždy něčím

vylepšil, až se mu zdála příliš dlouhá a tak byl nakonec rád, že si ji nenapsal. Když vycházel ze sálu, tak si automaticky zapnul mobilní telefon, který jej hned upozornil na několik zmeškaných hovorů. Jakmile zjistil, že je to jedno a totéž číslo, tak jej vytočil a čekal, kdo se ozve. V telefonu se ozval dívčí hlas, který mu oznámil, že se dovolal na asistentku předsedy ústavního soudu. Čekal na spojení a marně přemýšlel, co on má společného s touto institucí. V telefonu to cvaklo a ozval se mužský hlas. „Dobrý den, pane doktore, promiňte mi, že vás ruším v tak slavnostní chvíli, ale stala se dost nepříjemná věc, která nesnese odkladu. Určitě si pamatujete na letitý případ podnikatele z Opavy ing. Krátkého, kterého jste tehdy zastupoval.“ „Ano, pane soudce“ přisvědčil Libor a čekal, co z něj vypadne. „Tak tento pán se obrátil k Ústavnímu soudu s žalobou na stát, který tehdy měl zmařit jeho mnohamiliónovou investici do firmy, která měla vyrábět strategicky důležité součástky pro armádu. Nakonec zakázku dostali Francouzi a pan inženýr Krátký šel do konkurzu, protože bez této výroby nemohl dostat závazkům vůči svým věřitelům. Nyní, po létech, se zjistilo, že celý obchod byl dost prapodivný a na svět vylezly důkazy o machinacích na ministerstvo obrany. Ti, kteří to zavinili,

jsou už buď po smrti, nebo za kopečky, a mi teď na stole leží žaloba na stát, která po prvotním prostudování nemá žádná slabá místa a hrozí, že Česká republika bude muset najít nějaké řešení, protože výše odškodnění je dnes už ve výši několika desítek miliard korun.“ Soudce se odmlčel a Libor toho okamžitě využil. „A jak já vám mám v této kauze pomoci?“ „Velice jednoduše pane doktore, o tom člověku víte nejvíce a v celé záležitosti jste jej zastupoval u soudu, který mu tehdy náhradu v částce několika milionu nepřiznal. Teď, když se na to dívám s odstupem těch let, tak to bylo takové Pyrrhovo vítězství pro tento stát. Proto vás chci požádat o okamžitou konzultaci, protože tady hrozí platba z prodlení, která u tak vysokého odškodnění se navyšuje každý den o desítky tisíc korun.“ „Mám tomu rozumět tak, že bych měl jít proti svému bývalému klientovi?“ zeptal se soudce přímo a čekal na odpověď. „Asi takhle, pane doktore, pokud vás dosud pan inženýr Krátký nepožádal o právní zastupování v této kauze, tak nevidím žádnou překážku, abyste se stal konzultantem Ústavního soudu. Po finanční stránce je to jedno, protože tarify jsou všude stejné a vůbec nezáleží na výši částky. Záleží pouze na vás, jak se rozhodnete. Odmlčel se a čekal na Liborovu odpověď. „Momentálně jsem

v Praze a do Brna bych se mohl dostat maximálně za čtyři hodiny, protože ještě mám před sebou slavnostní oběd nebo spíše večeři u příležitosti promoce svého syna.“ Odpověděl soudci a čekal na jeho odpověď. „Dobře, pane doktore, budu vás očekávat ve dvacet hodin v mé kanceláři, v budově Ústavního soudu.“ Libor se podíval na hodinky, a když zjistil, že má necelé čtyři a půl hodiny času, tak odpověděl. „Dobře, platí, budu se snažit být tam v čas,“ rozloučil se a ukončil hovor. „Tati, co se vybavuješ?“ uslyšel za sebou Lukášův hlas. „Všichni už sedí v taxíku a ty se tu vybavuješ s nějakou ženskou“ naoko přísně peskoval svého otce a podržel otevřené dveře taxíku, aby mohl nastoupit. „Co to bylo tak nutného, že se tváříš tak vážně?“ zeptala se jej Petra zvědavě. „Ale nic, povím ti to později.“ Odpověděl trochu podrážděně a vyzval řidiče, že mohou jet.

V restauraci bylo v přilehlém salóncu prostřeno asi pro třicet osob a květinová výzdoba připomínala malou svatbu. Když se konečně už všichni pozváni usadili, Libor se postavil a pohybem ruky si vyžádal všeobecné ticho. Za okamžik byl v salóncu naprostý klid. Malinko si odkašlal a spustil svůj, tak dlouho připravovaný a pilovaný monolog. „Vážení

přítomni. Chtěl bych vás jménem svým a mé manželky,“ přitom pohledem a mírnou úklonou naznačil, o koho se jedná, „Přivítat na této malé oslavě u příležitosti úspěšného ukončení vysokoškolského studia našeho jediného syna Lukáše.“ Pohledem se na něm zastavil a malá odmlka byla pro něj výzvou, aby se postavil a mírnou úklonou se tímto představil. Mezi pozvanými hosty byli i Liborovi bývalí spolužáci s právnické fakulty a on cítil potřebu pochlubit se jim svým synem. Po této malinké pouze se zase ujal slova. „Myslím si, že by bylo nošení dříví do lesa, kdybych začal vypočítávat všechny jeho studijní úspěchy, které šly vždy ruku v ruce s výsledky pracovními. V průběhu studia již tři roky pracuje jako kriminalista na obvodní oddělení v Opavě a za tuto dobu už dokázal vyřešit pěknou řádku násilných trestných činů. Já věřím, že jeho vynikající studijní výsledky mu umožní další profesní růst ve vrcholné kriminalistice, která začíná na krajské úrovni a končí někde ve strukturách Interpolu.“ Při této větě se významně podíval na přizvaného šéfa pražské kriminálky, který se tvářil zcela neutrálně a jen kývnutím hlavy naznačil, že Liborovu poznámku zaregistroval. „Nechtěl bych vás už déle zdržovat chvalozpěvy na adresu svého syna, který

by vám určitě chtěl říci několik slov.“ Obrátil se na Lukáše, který překvapen otcovou výzvou se pomalu postavil, aby si rychle v hlavě utřídil pár smysluplných vět. „V první řadě děkuji svým rodičům, manželce a celé své rodině, která mě po celou dobu studia podporovala jak materiálně, tak hlavně psychicky. Jsem si jist, že bez této podpory by mé studijní výsledky zdaleka nedosahovaly této výsledné úrovně. Ještě jednou chci poděkovat všem, kteří na tom měli jakýkoliv podíl a závěrem chci popřát dobrou chuť a příjemnou zábavu v tomto pozdním odpoledni.“ Posadil se a po očku pohlédl na svého otce, který spokojeně naznačil, že svého improvizovaného vystoupení zhostil na výbornou. Číšníci začali nosit na stůl, když se Petra naklonila k Liborovi a zašeptala mu do ucha. „Tak co to bylo za hovor, který tě tak rozhodil, než jsme tady jeli?“ Libor se zamračil a mrzutě odpověděl. „Budu muset ještě dnes odjet do Brna.“ Aniž by něco k tomuto strohému sdělení dodal, pustil se do právě doneseného jídla. Petra se na něj zkoumavě zadívala a nevěřícně pronesla. „To snad nemyslíš vážně?“ „Myslím“ odpověděl klidně mezi sousty jídla a dále pokračoval v konzumaci. „Vysvětlím ti to po jídle“ dodal smírně a popřál své ženě dobrou chuť. Petru přešla chuť hned a marně se snažila uhodnout, co

jej mohlo přinutit k tomu, aby předčasně odjel z oslavy promoce jejich syna. Libor si toho všiml a potichu ji nenápadně v krátkosti vysvětlil, proč musí být do osmé hodiny večerní v Brně. Petra se trošku uklidnila a rychle dodala. „Já ale pojedou s tebou a budu tě čekat v nějakém hotelu.“ Ihned hledala v kabelce mobil, aby si na internetu vyhledala volné ubytování v Brně. Libor okamžitě věděl, že je úplně zbytečné ji cokoli vymlouvat a pokradmu sledoval, jak jeho žena zápasí s posledním technickým výkřikem sdělovací techniky. Konečně se jí podařilo úspěšně zarezervovat dvoulůžkový pokoj v jednom hotelu poblíž budovy Ústavního soudu. Pak se obrátila na Libora a klidně konstatovala. „Bude stačit, když vyjedeme z Prahy v šest. Do osmi hodin večera budeme pohodlně v Brně, aniž bys musel jet jako blázen.“ Oznámila mu to jako hotovou věc a s chutí se pustila do studeného jídla. Když viděl ten obrat v její náladě, tak se v duchu smířil s faktem, že jej bude doprovázet a ještě navíc na něj bude čekat v hotelovém pokoji, jako kdysi. V duchu se zasní u téhle představy, když jej vyrušil číšník nad nedojedeným jídlem slovy. „Mohu již odnést talíř?“ „Jistě“ vyhrknul Libor, když viděl svůj příbor položený vodorovně na okraji talíře. Závistivě se



pokradmu podíval do talíře své manželky, která měla položený příbor křížem, když hledala kapesník ve své kabelce. Číšník zmizel s jeho nedojedeným jídlem a Liborovi nezbylo nic jiného, než se natáhnout pro banán z nedaleké ovocné mísy. „Ty se nějak lepšíš, zlato,“ všimla si ovoce v jeho ruce. „To své předsevzetí s hubnutím nemusíš začínat zrovna dnes.“ Dojeda poslední masité sousto ze svého talíře, šibalsky se na něj podívala a smyslně olízla horní ret. Liborovi se okamžitě zvedla nálada s vidinou hotelového pokoje, takže se postavil a gestem ruky si sjednal klid. Lukáš nechápal, co chce ještě otec dodat a uvedl své smysly do střežu.

„Vážená společnosti“ obřadně oslovil přítomné. „Bohužel vám musím oznámit, že z naléhavých pracovních důvodů musím odjet nejpozději v šest hodin večer do Brna. Aby to neznělo jako nějaká výmluva, tak mě bude doprovázet moje paní.“ A pohledem se zastavil na Petře. „Věřím, že se budete stejně dobře bavit i bez naší přítomnosti. Ještě jednou se omlouváme a přejeme vám dobrou zábavu.“ Posadil se a otočil se na Petru. „Tak co, udělal jsem to tak dobře?“ a čekal, co mu na to odpoví. Petra se malinko zamyslela a řekla. „Možná si měl napřed promluvit s Lukášem, protože seč mi zdálo, že byl trochu zaskočený.“ „Myslíš?“ zadíval se

směrem ke svému synovi, který byl zrovna v přátelském hovoru se svými hosty. „Ani se mi nezdá“ odpověděl a stejně pomalu vstal a vydal se za ním. „Promiňte, že vás ruším v debatě, ale potřeboval bych mluvit s Lukášem. Můžete jej na chvilku omluvit?“ „Samozřejmě“ odpověděli téměř sborově a jako na povel se odebrali k baru. „Co to mělo znamenat, tati?“ vyčítavě se zeptal, aniž by vyslechl první jeho. „Já ti to vysvětlím“ ohradil se okamžitě. „Když jsme po promoci stáli před Karolinem, tak jsem měl hovor z Brna od předsedy Ústavního soudu. Došla jim žaloba na stát od člověka, kterého jsem před léty zastupoval, a on tehdy u soudu neuspěl. Jednalo se o pár desítek milionu korun za zmařenou státní zakázku a teď s odstupem času, vyšly na světlo nové okolnosti a ten dotyčný podal žalobu na stát k Ústavnímu soudu. Vypadá to na hodně veliké odškodné, takže je jim teď každá rada drahá.“ Ukončil své vysvětlení a čekal, co mu na to syn řekne. „Dělej, jak myslíš, ale nebudeš mít z toho nějaký problém?“ zeptal se jej klidně. „Momentálně mě ten dotyčný o právní zastupování nepožádal, proto jsem mohl na jejich nabídku přistoupit. „Zřejmě o tom víš víc, než je zdrávo, jinak bys do toho nešel.“ A provrtával jej pohledem policajta. „Ale vím kulové, ale jsem

zvědavý, s čím na ně ten komediant vyrukuje.“  
„Takže, jestli tomu dobře rozumím, tak ses rozhodl spolupracovat s proti stranou svého bývalého klienta?“ nedal se odbýt. „I tak se tomu dá rozumět“ přisvědčil Libor a dodal „Víš hochu, ten pan ing. Krátký nebyl zas takové neviňátko, jak se tehdy zdálo a já s odstupem deseti let vůči němu necítím povinnost zachovávat určitou míru loajality. Proto chci jistit, jakou šanci uspět má jeho žaloba u Ústavního soudu.“ Lukáš jej pokýval hlavou, že jeho rozhodnutí chápe a dodal. „Dělej, jak myslíš, jenom mám takový dojem, že se pouštíš, na moc tenký led. Já si jen matně vzpomínám, že jméno ing. Krátký bylo nedávno spojováno s lidmi, které já bych nejraději viděl za katrem.“ Libor zůstal stát a uvažoval o synových slovech, který odcházel za skupinou svých přátel. Rozhlédl se, aby zjistil, kde je zrovna jeho manželka, a když ji uviděl v družném hovoru s šéfem pražské kriminálky, tak se nenápadně vytratil ze salónku, aby si v klidu mohl zatelefonovat své sekretářce, která byla jeho pravou rukou v jeho advokátní kanceláři. Když uslyšel v telefonu její zvonivý hlásek, tak se mu rázem vrátila jeho dobrá nálada, kterou mu před chvilkou trochu pokazil jeho syn. „Nezlobte se, Miluško, že vás takhle přepadávám, ale potřeboval bych po vás,

abyste mi zkusila zjistit něco o našem bývalém klientovi, panu ing. Krátkém, kterého jsem zastupoval před deseti léty v kauze zmařeného investičního záměru, týkajícího se jistých armádních zakázek.“ V telefonu bylo chvíli ticho a Libor si myslel, že se spojení přerušilo. Najednou uslyšel její hlásek. „Já jsem si byla jistá, že jste na promoci svého syna v Praze, tak jsem panu Krátkému řekla, že budete v kanceláři až v pondělí.“ „Cože, on vám volal?“ vyhrknul na sekretářku, až se zalekla. Ta mu trošku ustrašeně začala líčit jeho telefonát, když už Libor v kanceláři nebyl. „Pan ing. Krátký volal v pátek odpoledne, že s vámi potřebuje projednat nějakou důležitou věc a já jsem mu řekla, že jste v Praze na promoci syna a budete až v pondělí. On se ale nedal odbýt a začal mi vysvětlovat, že je to i ve vašem zájmu, tak jsem mu nakonec dala na vás číslo mobilu a myslala jsem, že už s vámi hovořil.“ „Ne, zatím jsem s ním nemluvil a příště, než někomu sdělíte mé soukromé telefonní číslo, tak mně předem o tom uvědomte“ řekl strohým hlasem a hned si přiznal, že to trošku přehnal. „Neberte to jako výtku, ale v této chvíli jsem už slíbil konzultaci s protí stranou, kterou je v současné době ústavní soud. Proto chci po vás, abyste mi o něm zjistila všechno, co se zjistit dá.“

Bude ještě dneska večer, asi kolem osmé, tyto informace potřebovat. Zatím si z toho nedělejte těžkou hlavu, já si to s panem inženýrem vyříkám sám, až mi zavolá. Vy se mi ozvěte co nejdříve a nezlobte se.“ Ukončil hovor a vydal se zpět hledat svou manželku.

Bylo už téměř půl šesté večer, když se Libor a Petra loučili se všemi účastníky oslavy. Přistaveným taxíkem se během deseti minut přemístili na parkoviště, kde měl zaparkované své Volvo. Než stačil otevřít auto, tak se mu ozval telefon. Podle čísla poznal, že to není jeho sekretárka, tak dálkovým ovládačem otevřel auto, aby se Petra mohla pohodlně posadit dozadu a s omluvou přijal hovor. „Prosím Vávra“ stroze promluvil do telefonu. „Dobrý den, nebo už večer. U telefonu je Krátký, inženýr Krátký. Jistě si mně pamatujete, když jste mně zastupoval tehdy v kauze zmařeného podnikatelského záměru ve věci armádních zakázek.“ Libor si byl dobře vědom, o koho se jedná a momentálně to byl poslední člověk na zemi, s kterým by chtěl hovořit. „Ano, pamatuji si vás, pane inženýre“ odpověděl stejným tónem a čekal, co z něj vypadne. „Promiňte, že vás obtěžuji v tak významný den, ale vyskytly se jisté okolnosti, které

nesnesou odkladu.“ „Copak je dnes významného, co mi ušlo?“ znenadání mu Libor skočil do řeči. „Ale pane doktore, nedělejte, že promoce vašeho syna na tak prestižní univerzitě, není pro vás významným dnem?“ Vemlouvavě se mu snažil zalichotit. „Ano, máte pravdu, že jsem v Praze na promoci a veškeré pracovní záležitosti budu vyřizovat až od pondělka ve své kanceláři. Sjednejte si schůzku příští týden prostřednictvím mé sekretářky. Já momentálně, jak už jste naznačil, jsem na oslavě promoce svého syna“ a chtěl okamžitě zavěsit. „Počkejte okamžik,“ zarazil jej ten otrava. „Jedná se o naši kauzu, která se bude projednávat u Ústavního soudu a vypadá to pro vás na velice slušné palmáře.“ „Snažíte se mi nabízet nějakou odměnu nad rámec zákona?“ zvýšeným hlasem jej zarazil. „To bych si v žádném případě nedovolil“ omlouval se ustrašeně a pokračoval. „Já jenom jsem vás chtěl požádat, abyste mě v této věci zastupoval“ vyhrknul najednou na Libora. Ten už toho měl dost a v návalu hněvu se dopustil zásadní chyby. „Poslyšte, pane inženýre,“ promluvil odměřeným hlasem. „Já už pracuji v této kauze pro protistranu, což je Ústavní soud a momentálně se chystám odjet autem z Prahy ke konzultaci do Brna. V současné době vám nemohu být k službám v žádné z vašich